Пралетарыі ўсіх краін, яднайцеся!

Беларускі ўніверсітэт

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, МЯСЦКОМА, КАМІТЭТА КАМСАМОЛА І ПРАФКОМА БЕЛАРУСКАГА ОРДЭНА ПРАЦОЎНАГА ЧЫРВОНАГА СЦЯГА ДЗЯРЖАЎНАГА УНІВЕРСІТЭТА ІМЯ У. І. ЛЕНІНА.

№ 27 (756) Пятніца, 10 кастрычніка 1969 г. Цана 2 кап. Год выдання XXII

Вучоба ўвайшла ў свой звычайны рытм. Лекцыі змяняюцца семінарскімі заняткамі, да якіх трэба добра падрыхтавацца. І студэнты запасаюцца літаратурай, праводзяць гадзіны над кнігамі і канспектамі ў чытальных залах і вучэбных кабінетах.

Зноў незвычайныя, а часам таямнічыя ператварэнні адбываюцца ў хімічных лабараторыях.

НА ЗДЫМКУ: студэнткі II курса хімфака Таня КАРПАВА і Аня ТРАСУНОВА праводзяць чарговы дослед.

Фота М. Нечыпарэнкі.

Плён 20-годдзя

У дзень 20-годдзя Германскай Дэмакратычнай Рэспублікі, 7 кастрычніка, у галоўным корпусе універсітэта адкрылася выстаўка «Дасягненні Іенскага універсітэта за 20 год народнай улады».

Сяброўства і супрацоўніцтва паміж нашым і Іенскім універсітэтам імя Ф. Шылера мацнеюць з кожным годам. Яскравае сведчанне таму цяперашняя выстаўка — паказ дасягненняў у галіне навукі і вышэйшай адукацыі нашых нямецкіх калег.

На ўрачыстым адкрыцці выстаўкі прысутнічалі госці з Іены, намеснік міністра вышэйшай і сярэдняй спецыяльнай адукацыі БССР М. І. Красоўскі, прадстаўнікі парткома, рэктарата, камітэта камсамола, супрацоўнікі газет, вялікая група студэнтаў і выкладчыкаў.

Ва ўступным слове намеснік сакратара парткома Г. Я. Рылюк перадаў нямецкім сябрам шчырыя віншаванні ад усяго калектыву Беларускага універсітэта з выпадку вялікага свята ў жыцці народа Германскай Дэмакратычнай Рэспублікі і падзякаваў за арганізацыю выстаўкі.

Загадчык аддзела культуры і інфармацыі Іенскага універсітэта Х. Рыге расказала аб 20-гадовым шляху развіцця ГДР, які рэспубліка прайшла разам з братнімі сацыялістычнымі краінамі, падкрэсліла вялікую шэфскую і неацэнную сяброўскую дапамогу Савецкага Саюза.

— 20-годдзе ГДР, — гаворыць Х. Рыге, — з'яўляецца для нас прыемным выпадкам, каб сардэчна падзякаваць СССР за ўсё тое, што ён зрабіў для нашай краіны.

Х. Рыге адзначыла задачы выстаўкі: па-першае, даць уяўленне аб развіцці навукі і вышэйшай адукацыі; па-другое, паказаць вопыт, метады і вынікі работ вучоных, іх намаганні з гонарам выконваць свае грамадскае прызначэнне.

На выстаўку ў выніку спаборніцтва было адабрана 228 работ. У нашым універсітэце прадстаўлены не ўсе з іх, а толькі па тых галінах, якія развіваюцца калектывам даследчыкаў БДУ.

Права перарэзаць стужку і адкрыць выстаўку даецца прарэктару універсітэта, віцэ-старшыні Беларускага аддзялення Таварыства савецка-германскай дружбы А. Я. Малышаву.

Сотні студэнтаў і выкладчыкаў з вялікай зацікаўленасцю пазнаёміліся з экспанатамі, якія расказваюць аб выніках навуковых даследаванняў студэнтаў і маладых вучоных, аб укараненні гэтых вынікаў у вытворчасць і аб цеснай сувязі навуковых і вытворчых калектываў.

А. АЛЕНІЧ.

На здымку: прарэктар універсітэта А. Я. Малышаў гутарыць з прадстаўнікамі Іенскага універсітэта Х. Рыге і Ф. Фінклер. Фота Д. Прэса.

Нашы інтэрв'ю

Тут гаспадараць школьнікі

Нядаўна ў галоўным корпусе з'явілася аб'ява, якая паведамляла аб тым, што з 10 кастрычніка пачынаюцца заняткі у школе юных фізікаў. Наш карэспандэнт З. Шэйна сустрэлася з завучам гэтай школы Сігізмундам Іванавічам Галко і папрасіла яго адказаць на некалькі пытанняў.

— Скажыце, калі ласка, калі была арганізавана гэтая школа?

— Больш дзесяці год існуе яна пры фізічным факультэце нашага універсітэта. І трэба сказаць, што папулярнасць яе расце.

— А чым абумоўліваецца гэтая папулярнасць? Што дае школа для навучэнцаў і хто можа быць яе слухачом?

— Члены нашай школы — вучні дзевятых-дзесятых класаў, якія накіраваны сюды з рэкамендацыямі школ горада Мінска. Тут вучні пашыраюць свой кругагляд у галіне агульнай фізікі і асобных яе раздзелаў.

Заняткі арганізаваны па-рознаму: лекцыі, лабараторныя работы, рашэнне складаных задач па фізіцы. Зразумела, да паслуг вучняў лабараторыі, аудыторыі студэнтаў.

— Дарэчы, Сігізмунд Іванавіч, ці многія з вашых выхаванцаў цяпер у нашай студэнцкай сям'і?

— Дакладна сказаць не магу, але часта выхаванцы нашай школы паступаюць на фізфак. Ды і не толькі ў БДУ. Некаторыя з іх сталі студэнтамі тэхналагічнага і радыётэхнічнага інстытутаў, многія вучацца ў вну іншых гарадоў.

— А хто праводзіць заняткі з вучнямі?

— Са школьнікамі працуюць выкладчыкі выключна усіх кафедр фізфака. Амаль усе яны маюць вопыт работы у школе. Таму непасрэдны кантакт з вучнямі наладжваецца заўсёды

— Сігізмунд Іванавіч, што яшчэ можа дапоўніць характарыстыку гэтай школы?

— Арганізавана яна на грамадскіх пачатках. Заняткі праводзяцца тры разы у месяц. Вось і усё. Застаецца запрасіць у нашу сям'ю усіх тых, хто ў будучым сур'ёзна хоча займацца праблемамі фізікі, і пажадаць ім добрых поспехаў.

ПАРА ТВОРЧАГА ВЫПРАБАВАННЯ

Вытворчая практыка — важны этап пры фарміраванні будучага спецыяліста любога профілю. Вучэбным планам для вытворчай практыкі студэнтаў-біёлагаў адводзіцца нямала часу: 4 тыдні на трэцім курсе і 10 тыдняў на чацвёртым. За гэты час студэнт павінен дасканала авалодаць неабходнымі сучаснымі метадамі даследаванняў, азнаёміцца з літаратурай па выбранай тэме, з пастаноўкай работы ў навукова-даследчай лабараторыі, установе, на прадпрыемстве, дзе ён праходзіць практыку, набыць навыкі самастойнай творчай работы. Кожны практыкант працуе па індывідуальнаму плану пад кіраўніцтвам вопытных спецыялістаў.

Рознабаковая тэматыка прыцягвае многіх студэнтаў-біёлагаў на кафедру мікрабіялогіі і вірусалогіі. Толькі ў гэтым годзе па мікрабіялогіі праходзілі вытворчую практыку 118 чалавек. Спецыялізацыя па мікрабіялогіі адкрыта для студэнтаў усіх трох форм навучання: стацыянара, вячэрняга і завочнага.

Базы практыкі вельмі разнастайныя. Студэнты-завочнікі і вячэрнікі ў асноўным практыкуюцца па месцы работы: у баклабараторыях, паліклініках, шпіталях, санстанцыях, на заводах мікрабіялагічнай прамысловасці, медпрэпаратаў, эндакрынных прэпаратаў, кармавых антыбіётыкаў, малочным і хлебазаводах.

Кіраўнікамі практыкі з'яўляюцца кваліфікаваныя спецыялісты. Так, на Мінскім заводзе медпрэпаратаў штогод кіруюць практыкай начальнік ЦЗЛ, старшы мікрабіёлаг С. І. Валахановіч, старшы мікрабіёлаг Е. І. Болтуць і іншыя. Яны шмат увагі ўдзяляюць рабоце студэнтаў, пастаянна падтрымліваюць сувязь з кафедрай, інфармуюць аб адносінах студэнтаў да работы.

Студэнты стацыянара, а іх кожны год на кафедры спецыялізуецца 30—40 чалавек (трэці і чацвёрты курсы), праходзяць вытворчую практыку ў асноўным у навукова-даследчых установах і лабараторыях Мінска. Асноўныя базы: Інстытут эксперыментальнай батанікі АН БССР, Інстытут глебазнаўства, праблемная лабараторыя БДУ, БелНДІ мікрабіялогіі і эпідэміялогіі. Значная частка студэнтаў практыкуецца на кафедры, дзе яны або ўключаюцца ў тэматыку навукова-даследчай работы, або на базе кафедры пад кіраўніцтвам яе супрацоўнікаў выконваюць пэўныя заданні ўстаноў, якія не маюць мікрабіялагічных лабараторый і спецыялістаў-мікрабіёлагаў. Так, пад маім кіраўніцтвам другі год вядзецца работа на Мінскай фабрыцы гародніны па вывучэнню мікрафлоры глебы цяпліц у залежнасці ад норм і віду ўжываемых мінеральных угнаенняў. Падобныя даследаванні ў Беларусі праводзяцца ўпершыню, ды і ў літаратуры гэтае пытанне амаль не высветлена. Праведзеныя даследаванні вызначылі некаторыя шляхі паляпшэння мікрабіялагічнага рэжыму тарфяной глебы, якая выкарыстоўваецца ў цяпліцах, часткова вызначылі найбольш спрыяльныя для ўраджайнасці раслін і развіцця мікраарганізмаў спалучэнні мінеральных угнаенняў. Вынікі даследаванняў былі аформлены ў выглядзе дыпломнай работы (аўтар Н. А. Дзісько), якая на абароне атрымала выдатную адзнаку дзяржкамісіі і была адобрана старшым навуковым супрацоўнікам фабрыкі гародніны Э. Я. Фрэнкель.

У гэтым годзе распачатыя даследаванні працягваюць студэнткі І. Генералава, Л. Кавальчук. Трэцякурснікі В. Казлоў і Г. Гаршкова па просьбе лабараторыі інсектыцыдаў Беларускага філіяла УНДІ аховы раслін пачалі работу па вывучэнню ўплыву розных хімпрэпаратаў на мікрафлору глебы. Вывучэнне глебавых мікраарганізмаў і ўмоў іх аптымальнага развіцця мае вялікае значэнне ў павышэнні ўрадлівасці. Мікраарганізмы ўтвараюць хуткую мінералізацыю вымершых астаткаў раслін і жывёл, забяспечваючы расліны мінеральнымі элементамі спажывання, паляпшаюць кіслародны рэжым глебы і яе фізічную структуру. Работы па глебавай мікрабіялогіі з удзелам нашых студэнтаў праводзяцца ў Інстытуце глебазнаўства і ў АН БССР.

У гэтым годзе ў Інстытуце глебазнаўства практыку праходзілі чатыры студэнты трэцяга і чацвёртага курсаў. Кіраўнік, старшы навуковы супрацоўнік, загадчык баклабараторыі Ф. П. Вавула вучыць студэнтаў ад самага простага — падрыхтоўкі посуду і матэрыялаў — да складанейшых метадаў мікрабіялагічнага і біяхімічнага аналізу глебы. Студэнты атрымліваюць тут глыбокія веды і навыкі самастойнай работы.

У аддзеле мікрабіялогіі АН БССР, акрамя студэнтаў-вячэрнікаў, супрацоўнікаў аддзела, вытворчую практыку праходзяць і студэнты стацыянара. Яны ўключаны ў гаспадарча-дагаворную тэматыку па выву-

(Заканчэнне на 3-й стар.)

НАШ ДЭВІЗ—БАЯВЫ НЕСПАКОЙ

У той суботні вечар у вестыбюлі і калідорах галоўнага корпуса было надзвычай мнагалюдна. У вялікую актавую залу збіраліся на свой першы злёт байцы студэнцкіх будаўнічых атрадаў.

Нарэшце зала сціхае. Гучыць голас У. І. Леніна: «...задача заключаецца ў тым, каб вучыцца...»

На сцэну ўносяць сцягі, здабытыя ў нялёгкай працы. За сталы прэзідыума садзяцца ветэраны студэнцкай будоўлі, камсамольскія важакі і госці.

— Студэнцкая цаліна. Якое гэта слова! Колькі ў ім мужнасці і гераізму!..

Выступае сакратар камітэта камсамола універсітэта М. Ціва. Усхвалявана гаворыць ён аб нашай няўрымслівай студэнцкай моладзі, аб яе неспакоі, энтузіязме, напорыстасці. Называе цудоўныя лічбы і факты, якія сведчаць аб поспехах на працоўным фронце. 2.500.000 рублёў дзяржаўных капіталаўкладанняў асвоена працай студэнтаў, 300 лекцый прачытана імі за летні семестр 1969 года. Вось які падарунак паднесла моладзь універсітэта ленінскаму юбілею.

— Наша актавая зала ўжо не раз была сведкай многіх урачыстых вечароў і сустрэч, дзе гаварылася аб поспехах студэнтаў універсітэта,— пачаў сваё выступленне ветэран цаліны, намеснік сакратара парткома універсітэта **Г. Рылюк**. — Сёння мы зноў сабраліся, каб падвесці вынікі нашых працоўных дасягненняў. І, як раней, яны радуюць. Арганізацыя студэнцкіх будаўнічых атрадаў — гэта яшчэ адно яскравае сведчанне таго, як наша моладзь, усё студэнцтва ўспрымаюць і выконваюць задачы, пастаўленыя партыяй і ўрадам, нашым народам. Выхаванцы нашага універсітэта паспяхова спраўляюцца з цяжкасцямі не толькі ў аўдыторыях і кабінетах, яны гэтак жа паспяхова працуюць на будаўнічых пляцоўках Казахстана, Сібіры, Беларусі. Тут гартуецца іх воля, мужнее характар. І галоўнае — праца аб'ядноўвае іх у адзіны моцны калектыў.

З думкамі правярыць сябе ў цяжкасцях, успамінае Г. Рылюк, выязджалі і першыя студэнты-цаліннікі. На развітанне яны гаварылі: «Студэнт не павінен жыць толькі кніжкамі, экзаменамі, адзнакамі. Усё гэта не павінна засланяць ад нас жыцця краіны». У той год першым універсітэцкім атрадам было асвоена 300 тысяч рублёў капіталаўкладанняў, пабудавана 3 школы, уведзена ў эксплуатацыю бальніца, 11 жылых дамоў, 10 вытворчых памяшканняў. Усе работы былі выкананы з адзнакай добра.

Ад імя ЦК ЛКСМБ на злёце выступае **Н. Каліноўскі**. Ён горача дзякуе ўсім студэнтам, членам вялікай працоўнай арміі, якія ў год ленінскага юбілею зрабілі для краіны надзвычай вялікую і карысную справу, і жадае поспехаў тым, хто ў будучым заменіць сваіх старэйшых таварышаў.

Гулам авацый сустракаюць прысутныя паведамленне інструктара ЦК ЛКСМБ Н. Каліноўскага аб узнагароджанні Ганаровымі граматамі ЦК ЛКСМБ атрадаў «Рэзананс» (камандзір М. Рыжанкоў, камісар І. Дакукаў), «Рубін» (П. Балюк, В. Зархін,) «Алеся» (Ю. Аверчанка, В. Кухнавец), «Вікторыя» (В. Наважылаў, Ф. Лазюк), «Аэліта» (В. Ямяльяненка, Ю. Макараў), «Феміда» (А. Найда, З. Жгун).

За актыўны ўдзел у працоўных семестрах і вялікую палітыка-выхаваўчую работу сярод насельніцтва Казахстана Ганаровымі граматамі ЦК ЛКСМБ узнагароджваюцца А. Паўлюкевіч, В. Пытляк, У. Арсянюк.

Адзін з узнагароджаных, **У. Арсянюк**, камісар Чапаеўскага міжраённага штаба СБА абвяшчае, што восем універсітэцкіх атрадаў у саставе 277 чалавек асвоілі звыш мільёна рублёў капіталаўкладанняў.

І яшчэ раз пераконваешся: узнагароды атрымліваюць будаўнікі па заслугах.

— Сем жылых дамоў, фундаменты да будынкаў майстэрні і дзіцячага сада засталіся на месцы, дзе працаваў атрад «Феміда» — пераможца ва ўсесаюзным спаборніцтве сярод будаўнічых калектываў Казахстана, — дакладвае яго важак **А. Найда**.—Аднак важней за гэта — добрая слава, людская памяць аб юнаках і дзяўчатах з Беларусі. Там нас заўсёды чакаюць, як свята,—з гордасцю гаворыць Саша.— І гэтаму не трэба здзіўляцца. Добра папрацавалі рабяты не толькі на будоўлях. Створаны студэнтамі піянерскі лагер «Спадарожнік», якім кіравала Ліля Шэмет, спадабаўся не толькі школьнікам, але і іх бацькам. Нашы канцэрты мастацкай самадзейнасці і лекцыі збіралі незлічоную колькасць людзей.

Так, ёсць чым ганарыцца камандзіру атрада юрыстаў, ёсць што ўспомніць. А цяпер, калі студэнты зноў вярнуліся ў лабараторыі і кабінеты універсітэта, ён жадае сваім калегам вучыцца не горш, як працавалі.

Рашэнне бюро камітэта камсамола аб узнагароджанні студэнтаў за актыўны ўдзел у працоўным семестры, прысвечаным 100-годдзю з дня нараджэння У. І. Леніна, зачытвае **П. Бондар**. 20 членаў будаўнічых атрадаў заносяцца ў Летапіс камсамольскай славы Белдзяржуніверсітэта. Падзяку рэктарата з занясеннем ва ўліковую камсамольскую картачку атрымлівае 231 студэнт! 62 студэнты ўзнагароджваюцца граматамі камітэта камсамола БДУ, 61 — каштоўнымі падарункамі, 55 байцоў працоўнага семестра — Ганаровымі граматамі Мінскага абкома камсамола, 28—граматамі Мінскага гаркома і 22 — граматамі Кастрычніцкага райкома камсамола! Вось лаўры студэнцкай моладзі універсітэта...

Урачыстая частка падыходзіць к канцу. Сакратар камітэта камсамола М. Ціва ўносіць прапанову зрабіць злёт студэнтаў-будаўнікоў універсітэта традыцыйным святам. Задума гэтая аднагалосна падтрымліваецца.

Пасля невялікага перапынку злёт завяршаюць выступленні калектываў мастацкай самадзейнасці — народнай харавой капэлы і эстраднага аркестра.

Рэпартаж са злёта падрыхтавалі: У. МАІСЕЕЎ, І. ГАРАНІНА, Т. АЛЯКСЕЕВА, В. РАДКЕВІЧ, студэнты І курса журфака.

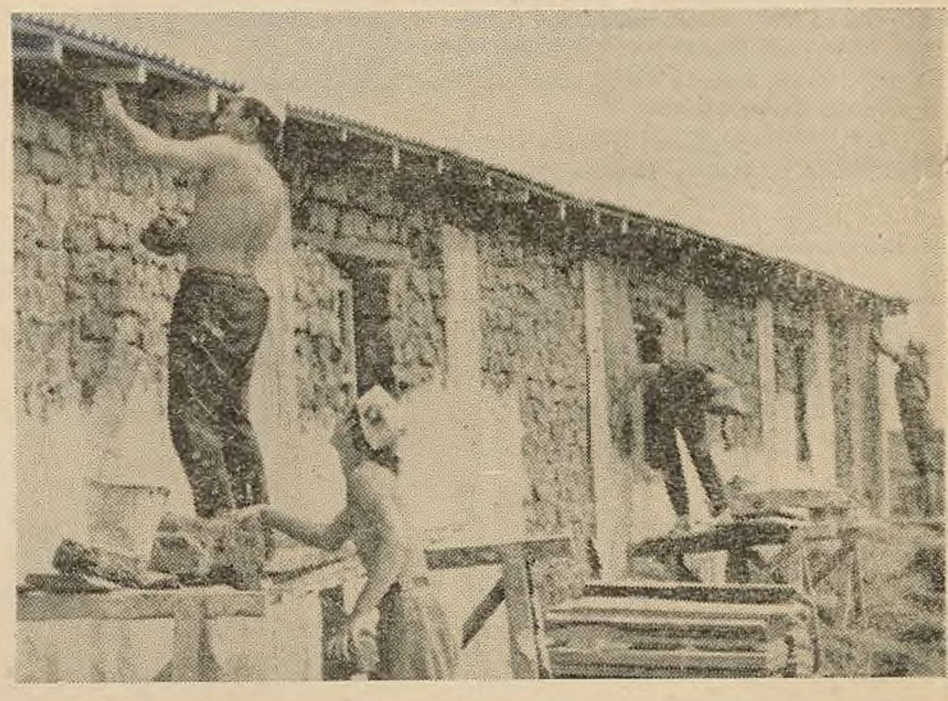

Байцы атрада «Аэліта» дапамаглі саўгасу «Ульянаўскі» ў будаўніцтве жылых дамоў і гаспадарчых памяшканняў. Выдатна працавала брыгада У. Трушнікава, якую вы бачыце на гэтым здымку.

Фота І. ВАДАП'ЯНАВА. г. Уральск.

НАС ПАРАДНІЛА СЛАВА

Нядаўна споўнілася 50 год з дня геройскай смерці легендарнага камдыва 25-й дывізіі Васіля Іванавіча Чапаева.

Імя Чапаева стала легендарным не толькі для яго паплечнікаў, камсамольцаў і моладзі 20-х гадоў, але і для ўсіх пакаленняў, ветэранаў і нашчадкаў. З гэтым імем звязана нямала баявых і працоўных спраў студэнтаў і выкладчыкаў Беларускага Дзяржаўнага універсітэта імя У. І. Леніна, усяго беларускага народа.

У лістападзе мінулага года Свіслацкі райком партыі Гродзенскай вобласці ўрачыста адзначыў 25-годдзе з дня выхаду ў свет першага нумара партызанскай газеты «Свислочская правда», якая выдавалася ў 1943—1944 гг. пры брыгадзе імя Чапаева. Першым рэдактарам партызанскай газеты быў Іосіф Васільевіч Зазека — цяпер дацэнт універсітэта. Са слаўнай гісторыяй партызанскіх атрадаў мінскіх брыгад і злучэнняў звязаны імёны прафесара Усевалада Міхайлавіча Сікорскага, партызанскага камісара дацэнта Івана Іванавіча Пятроўскага, партызана, былога ўдзельніка Пухавіцкага падполля, Героя Савецкага Саюза, былога студэнта БДУ, падрыўніка Уладзіміра Парахневіча і іншых.

Эстафету старэйшага пакалення з гонарам нясуць цяперашнія студэнты універсітэта.

Успамінаецца чэрвень 1966 года. Па-святочнаму радасны Мінск. Ад перона вакзала у 23 гадзіны з чвэрцю адпраўляецца студэнцкі цаліны эшалон. Будаўнічыя атрады універсітэта і іншых навучальных устаноў рэспублікі ад'язджаюць ва ўральскі стэп, на легендарную зямлю Чапаева і Фурманава, каб будаваць навасёлам-цаліннікам жылыя дамы, школы, ясլі, майстэрні, гаспадарчыя памяшканні, дарогі, дапамагаць збіраць цалінны ўраджай, вучыць дзяцей. Едуць не толькі савецкія студэнты, едуць пасланцы далёкіх афрыканскіх краін, Лацінскай Амерыкі, Азіі, сацыялістычных краін.

Апошнія развітальныя поціскі рук, традыцыйнае студэнцкае: «Ні пуху, ні пер'я!». А праз няпоўных двое сутак пасланцоў з-пад Свіслачы і Буга, Дняпра і Беразіны, Нёмана і Сожа ветліва сустракае Уральск. Кароткі шматлюдны мітынг на ўральскім пероне, і вось ужо больш дзесятка машын і аўтобусаў імчаць будучых фізікаў, матэматыкаў, гісторыкаў, педагогаў і журналістаў на поўдзень насустрач нязведанай рамантыцы, рабоце да «сёмага поту», зямлі, шчодра палітай крывёй чырвоных коннікаў, апетай у песнях.

Ззаду застаюцца Кушум, Бударына — места гібелі паплечніка Чапаева Батурына, бясконцыя кіламетры шашы Уральск — Гур'еў, бязмежныя прыуральскія стэпы. Наперадзе — Чапаева, канчатковы пункт прызначэння зводнага Чапаева-Тайпакскага раённага будаўнічага атрада.

Пасажыры аўтобуса прыкметна хвалююцца. Яшчэ б! Едзем па легендарнай зямлі. Па ёй некалі хадзілі ў грозныя атакі коннікі 25-й Чапаеўскай дывізіі. Тут у апошняй няроўнай сутычцы з ворагам загінуў легендарны герой. Сюды, у акружаны белаказакамі Уральск, ляцеў жывы голас правадыра, сюды, на Эмбенскія нафтапромыслы, спяшаліся паўпрэды Ільіча, каб арганізаваць вываз чорнага золата галоднай і халоднай Маскве.

У саўгасе «Чапаеўскі» Чапаеўскага раёна працаваў атрад «Қондар» фізфака БДУ. Рабяты ўзводзілі школу, пракладвалі цеплацэнтраль, будавалі саўгасную майстэрню. Работа была арганізавана па-ўдарнаму, аб справах фізікаў ведалі ва ўсёй рэспубліцы. Але не толькі добрай работай славіліся рабяты. Вось што пісала газета «Ленінская змена на студэнцкай будоўлі» аб справах кондараўцаў: «Ала Курылёнак у атрадзе з першых дзён... Уся мастацкая самадзейнасць—на яе плячах. Разам з загадчыкам клуба цэнтральнай сядзібы саўгаса «Чапаеўскі» Г. Куснедзінавым яны рыхтуюць аб'яднаныя канцэрты, выпускаюць саўгасную газету, збіраюцца сумесна правесці рэйд «Камсамольскага пражэктара». Тая ж газета пісала: «Піянерскі лагер «Зубронак»—лагер дружных і вясёлых рабят. Іх старэйшыя сябры — студэнты-філолагі Беларускага універсітэта прывезлі кнігі, альбомы, піянерскія горн і барабан.

А цяпер яны вучаць рабят фатаграфаваць, рабіць стэнды, займаюцца з імі спортам».

Любоў і павагу да легендарнага камандзіра выявіла і эстафета студэнцкіх будаўнічых атрадаў Беларусі па месцах фарміравання і баёў геройчнай 25-й дывізіі, якая была праведзена напярэдадні 50-годдзя Савецкай улады.

Паход эстафеты пачаўся ў в. Казталаўка. У першыя гады Савецкай улады ў гэтых месцах фарміраваліся і дзейнічалі партызанскія атрады, якія ўліліся пасля ў Чапаеўскую дывізію.

Наступны этап — Фурманава — былая станіца Сламіхінская. Пасля гарачых баёў за гэтую станіцу В. І. Чапаеў гаварыў аднойчы, што добра было б назваць яе імем камісара 25-й дывізіі Д. Фурманава. Выканаць сваё жаданне Чапаеў не паспеў. За яго выканалі нашчадкі.

12 чэрвеня 1967 года эстафета прыбыла на чапаеўскую зямлю.

Звернемся да рэпартажу на запісу тых дзён:

«Першымі сустрэлі эстафету студэнты атрада «Эўрыка», якія працавалі на лімане № 53.

Увесь атрад выстраіўся ў цэнтры пасёлка. На плошчу выбягаюць трое юнакоў. У руках сярэдняга — факел. Ён запален у Казталаўцы, і цяпер агонь — на зямлі Чапаеўскай.

Услед на плошчы з'яўляюцца матацыкл з Дзяржаўным сцягам СССР, машына са сцягамі Беларусі і Казахстана, аўтобусы з удзельнікамі эстафеты.

Камандзір эстафеты Іван Часак рапартуе: «Эстафета па месцах баёў 25-й дывізіі прыбыла ў Чапаеўскі раён». Гаспадары падносяць гасцям хлеб-соль, расказваюць аб сваіх справах.

Адпачыўшы, удзельнікі эстафеты накіраваліся далей— у саўгас «Першамайскі». Там сумесна з атрадам «Праметэй» і жыхарамі цэнтральнай сядзібы правялі мітынг, на якім з успамінамі выступілі былыя чапаевцы, памочнік камандзіра эскадрона Васіль Рыгоравіч Шмялёў. Потым студэнты разам з піянерамі атрада «Спадарожнік» паказалі канцэрт мастацкай самадзейнасці. Раніцай 13 чэрвеня эстафета выехала з Першамайска у Чапаева.

Адразу пасля прыбыцця у Чапаева ўдзельнікі эстафеты накіраваліся да абеліска В. І. Чапаева. Усклалі вянкі.

На месцы правядзення фестываля сабраліся ўсе атрады, якія працавалі ў Чапаеўскім і Тайпакскім раёнах. Ад факела, які быў прывезены з Казталаўкі, запалілі факел на месцы першага рэспубліканскага злёту пераможцаў паходу па дарогах славы бацькоў.

Гучаць кароткія дзелавыя рапарты. «Рапартуе атрад «Зубронак». У атрадзе 4[illegible] чалавек — студэнты-журналісты і філолагі БДУ. Асвое[illegible]

НАСТАЎНІК

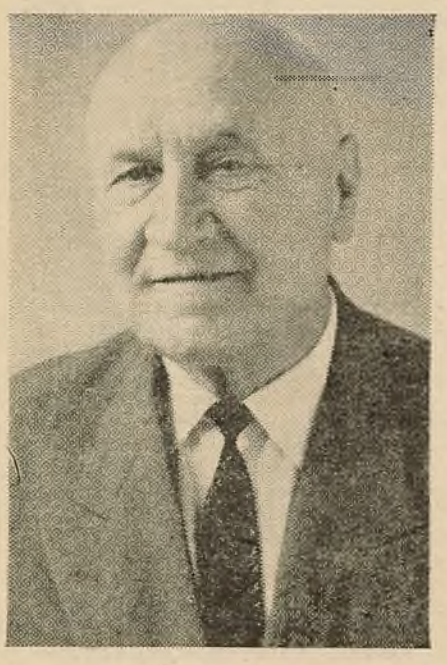

Калі яшчэ ў мінулым месяцы ў аддзеле памятных дат часопіса «Маладосць» мне давялося прачытаць, што 14 кастрычніка дацэнту кафедры беларускай мовы універсітэта, заслужанаму настаўніку БССР Міхаілу Іванавічу Жыркевічу спаўняецца 70 год, — спачатку не даў веры. Ну, сапраўды, энергічнасці, маладзечага запалу, няўрымслівасці гэтаму чалавеку, як кажуць, не пазычаць, а тут такая лічба!..

Што ж, час няўмольны, спыніць імгненне можна хіба што толькі чалавечай фантазіі. І важна, каб ён, час, вымяраўся не толькі пражытымі гадамі, а зробленымі карыснымі справамі. Для Міхаіла Іванавіча, думаецца, больш характэрна гэтае другое вымярэнне. Мяркуйце самі пра важнасць спраў, якія можна заракаваць у актыў юбіляра: служба ў Чырвонай Арміі і ўдзел у разгроме белапалякаў, настаўніцтва ў вясковых школах Крычаўскага раёна і праца ў Магілёўскім тэхнікуме і педінстытуце, барацьба з фашыстамі падчас Вялікай Айчыннай вайны і кіраўніцтва філалагічным факультэтам, а затым кафедрай беларускай мовы БДУ імя У. І. Леніна. Увогуле, з універсітэтам звязана большая частка свядомага жыцця Міхаіла Іванавіча, ён— жывая яго гісторыя.

У свой час, у 1927 годзе, М. І. Жыркевіч скончыў этнолага-лінгвістычнае аддзяленне педфака, вучыўся разам з Кузьмой Чорным, Кандратам Крапівой і іншымі вядомымі пісьменнікамі. Слухаў лекцыі Якуба Коласа.

У 1943 годзе, ледзь толькі на станцыі Сходня, пад Масквой, аднавілася работа універсітэта, Міхаіл Іванавіч зноў тут, але ўжо не студэнтам, а выкладчыкам: чытае шматлікія мовазнаўчыя курсы, навучае будучых выхавацеляў маладога пакалення. Калі б аднойчы Міхаіл Іванавіч сеў за стол і апісаў гады працы ва універсітэце — які б гэта быў цікавы і павучальны летапіс падзей! Колькі цікавага з жыцця нашай «альма-матэр» мы даведаліся б!

Ды праца ва універсітэце хоць галоўны, але не адзіны яго занятак. Не будзе перабольшаннем, калі скажу: літаральна ўсе беларускія школьнікі удзячныя М. І. Жыркевічу. Удзячныя за падручнік па беларускай мове, які дзесяткі раз перавыдаваўся, кожны раз раскрываючы дзецям неабходнае ўменне у абыходжанні з родным словам. Да таго ж Міхаіл Іванавіч займаецца вывучэннем мовы беларускіх пісьменнікаў, у першую чаргу мовы карыфея нашай літаратуры Янкі Купалы. Ён надрукаваў шмат артыкулаў, хутка закончыць манаграфію аб мове Я. Купалы.

Урад высока ацаніў навукова-педагагічную і грамадскую дзейнасць М. І. Жыркевіча. Ён двойчы ўзнагароджан ордэнам «Знак Пашаны», пяць разоў узнагароджваўся медалямі, мае некалькі грамат Вярхоўнага Савета БССР, нагрудны знак «Выдатнік асветы БССР». Шматтысячная армія вучняў Міхаіла Іванавіча — і школьнікі, што навучаліся і навучаюцца па яго падручніках, і ўчарашнія і сённяшнія студэнты — у сваю чаргу ўзнагароджвае свайго настаўніка нязменнай любоўю, пашанай і ўдзячнасцю.

Доўгіх Вам год, Міхаіл Іванавіч, спору ў працы!

В. РАГОЙША,
в. а. дацэнта кафедры беларускай літаратуры.

ПАРА ТВОРЧАГА ВЫПРАБАВАННЯ

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

чэнню мікрафлоры тарфянабалотнай глебы ў залежнасці ад рэжымаў меліярацыі і іншых агратэхнічных мерапрыемстваў. Кіруе практыкантамі старшы навуковы супрацоўнік, кандыдат біялагічных навук Т. Г. Зіменка.

Такім чынам, спецыялізацыя па глебавай мікрабіялогіі займае на кафедры значную ўдзельную вагу, забяспечана абсталяванымі спецыялізаванымі базамі і кваліфікаванымі кіраўнікамі.

На самой кафедры студэнты-практыканты займаюцца вывучэннем фізіялогіі і біяхіміі глебавых мікраарганізмаў, якія маюць вытворчае значэнне. Пад кіраўніцтвам кандыдата біялагічных навук Т. А. Рабушка вывучаецца ферментацыйная актыўнасць акцінаміцэтаў, у прыватнасці, прадуцэнта тэтрацыкліна, які выкарыстоўваецца Мінскім заводам медпрэпаратаў.

Вытворчая практыка студэнтаў В. Тарасевіч, О. Осіпавай, Р. Кейге (чацвёрты курс), Р. Рабацэнь і Л. Крайнюк (трэці курс) была прысвечана даследаванню спецыфічнага ўплыву метабалітаў на ўтварэнне аміналітычных ферментаў вытворчым штамам у дынаміцы развіцця культуры. Усебаковае вывучэнне данага пытання мае вялікае значэнне ў рэгуляванні біясінтэзу тэтрацыклінавых антыбіётыкаў.

Пад кіраўніцтвам кандыдата біялагічных навук А. А. Малама група студэнтаў працуе над вывучэннем мікробнага меланагенеза. Праведзеныя даследаванні паказалі, што шэраг глебавых мікраарганізмаў утварае, акрамя тыповых меланінаў, падобныя цёмна-карычневыя пігменты, якія нагадваюць гумусавыя рэчывы глебы. Многія з гэтых пігментаў валодаюць спектрам біялагічнай актыўнасці: супрацьпухальнымі, супрацьпрамянёвымі і агульнастымулюючымі уласцівасцямі.

У апошнія два гады ў спецыялізацыі мікрабіёлагаў пачаў развівацца новы напрамак — генетыка бактэрый. Ён здзяйсняецца на базе праблемнай лабараторыі пад кіраўніцтвам доктара медыцынскіх навук Ю. К. Фамічова. Стварэнне мікрабіялагічнай групы пры праблемнай лабараторыі адыграла станоўчую ролю ў падрыхтоўцы кваліфікаваных спецыялістаў у галіне малекулярнай біялогіі. У гэтым годзе вытворчую практыку пры праблемнай лабараторыі праходзілі сем студэнтаў - мікрабіёлагаў. Яны вывучалі пытанні, звязаныя з хімічным мутагенезам бактэрый, працэсы кан'югацыі і рэкамбінацыі кішэчнай палачкі пры апрацоўцы клетак азоцістым іпрытам і шэраг іншых пытанняў, якія звязаны з генетычнымі ўласцівасцямі мікраарганізмаў.

Для большасці студэнтаў-мікрабіёлагаў вытворчая практыка з'яўляецца не толькі абавязковым выкананнем вучэбнага плана, але і магчымасцю папрацаваць творча, правесці самастойныя навуковыя даследаванні. На вытворчай практыцы лепш за ўсё выяўляюцца індывідуальныя здольнасці студэнта, яго ўменне працаваць і думаць.

Улічваючы тое, што асноўная маса выпускнікоў-мікрабіёлагаў накіроўваецца для работы ў мікрабіялагічныя вытворчыя і навукова-даследчыя ўстановы, студэнты ў час праходжання практыкі павінны выкарыстаць усе магчымасці для ўдасканалення сваёй спецыялізацыі, а кіраўнікі практыкі павінны дапамагчы ім авалодаць неабходнай сумай ведаў і навыкаў, каб у будучым кожны выпускнік стаў паўнацэнным спецыялістам і працаваў з поўнай аддачай.

О. КАЛЕШКА,
дацэнт кафедры мікрабіялогіі і вірусалогіі.

Старонкі працоўнага летапісу

ЧАПАЯ

на 51.000 рублёў капіталаўкладанняў, на аднаго байца прыходзіцца 1,5 тысячы рублёў, нарыхтавана 130 тысяч штук саману. Рыхтуем да здачы 6 жылых дамоў, жывёлагадоўчыя памяшканні».

«Рапартуе атрад «Праметэй»...

«Рапартуе атрад «Аэліта»...

...Рапартуюць маладыя будаўнікі. Да свята яны выканалі будаўнічых работ на 266.000 рублёў. Прыклад самаадданай працы паказалі байцы атрада «Вікторыя»— камандзір Б. Марозаў, «Зубронак» — А. Слука, «Праметэй» — В. Салаўёў.

Памятны чырвоны сцяг уручан пераможцу сацыялістычнага спаборніцтва атраду «Вікторыя» БДУ імя У. І. Леніна. Лепшым байцам атрада ўручаны граматы абкома і райкома камсамола, значкі «Маладому перадавіку вытворчасці». Камсамольцы раёна падарылі гасцям кветкі і памятныя сувеніры.

На свята прыехалі ветэраны-чапаеўцы Андрэй Пятровіч Зайцаў, Фёдар Аляксеевіч Ананьеў і іншыя. Яны расказалі аб сваім баявым шляху, аб сустрэчах з Чапаевым, аб баях за станаўленне Савецкай улады ў Прыураллі.

Памятнай была сустрэча з Міхаілам Шолахавым.

У атрадзе «Зубронак» мне давялося быць напярэдадні сустрэчы з пісьменнікам. Настрой з рабіт быў бадзёры. Яшчэ б! На чапаеўскай зямлі пасланцы Беларусі павінны былі сустрэцца з аўтарам «Ціхага Дона».

У саўгас «Усход» Міхаіл Аляксандравіч прыехаў к канцу працоўнага дня. У клуб збіраліся стомленыя, але шчаслівыя студэнты. У той дзень байцы атрадаў працавалі з асаблівым напружаннем. Міхаіл Шолахаў расказаў аб сваёй паездцы ў Японію, аб творчых планах на будучае, перадаў прывітанне беларускаму народу, студэнтам БДУ імя У. І. Леніна.

На наступны дзень цалінныя студэнцкія газеты выйшлі з аўтографам пісьменніка. У шчырых словах М. А. Шолахаў даў высокую ацэнку студэнцкаму цаліннаму руху, значнаму ўкладу ў яго беларускіх атрадаў.

У памяці захаваўся і яшчэ адзін эпізод. З Нінай Нерад, сакратаром ЦК ЛКСМБ, аднойчы мы наведалі атрад журналістаў і філолагаў БДУ. У гэты час прыйшлі з Уральска машыны з цэглай. Іх трэба было тэрмінова разгрузіць. У лагеры засталіся толькі дзяўчаты. Іх узначаліла Аня Зязюлькін, будучы педагог. А калі работа была закончана, Анка, як звалі яе ўсе ў атрадзе, частавала нас смачным цалінным абедам...

Сёння эстафету добрых спраў з гонарам нясе новае пакаленне студэнцкай моладзі.

А. ЯРОХІН.

НА ЗДЫМКАХ: уручэнне прызоў пераможцам фестывалю. Ускладанне вянкоў ля абеліска В. І. Чапаева на беразе р. Урал.

Фота аўтара.

РАЗМОВА АБ ПУБЛІЦЫСТЫЦЫ

Нядаўна ў выдавецтве БДУ імя У. І. Леніна выйшаў зборнік, які прысвечан пытанням публіцыстыкі. Артыкулы розных аўтараў аб'ядноўвае адна думка — раскрыць значэнне публіцыстыкі як актыўнага сродку выражэння жыццёва важных праблем.

Кніга «Пытанні публіцыстыкі» адкрываецца артыкулам дэкана факультэта журналістыкі Р. В. Булацкага «Карл Маркс — рэдактар і журналіст». Аб кампазіцыі і стылю публіцыстыкі У. І. Леніна расказвае В. І. Дубовік. Цікава пазнаёміцца і з артыкуламі П. І. Ткачова «Маркс, Энгельс, Ленін аб памфлеце», М. С. Зярніцкага «М. І. Калінін—публіцыст».

Той, каго хвалюють праблемы нарыса, з задавальненнем прачытае артыкулы М. В. Няхай, А. І. Апелінскай і Н. А. Сніцарай. З дзейнасцю К. Чорнага як публіцыста ў гады Вялікай Айчыннай вайны можна пазнаёміцца, прачытаўшы артыкул І. І. Саханкі. Не меншую ўвагу прыцягваюць публікацыі А. А. Толсціка — «Пісаць гісторыю сучаснасці», Я. Л. Бондаравай — «Слова публіцыста ў дакументальным фільме», Л. Е. Шылавай — «Журналістыка і тэлеэкран».

Верыцца, што зборнік знойдзе добры водгук у чытачоў — работнікаў друку, радыё, тэлебачання і кіно.

А. ХАЗЯНІН,
студэнт факультэта журналістыкі.

У дружбе з навукай

Хутка і, здаецца, незаўважальна праляцелі пяць студэнцкіх год для Джона Джасціса Флетчара. Тыя, хто быў з ім побач, памятаюць, як Джон ужо з першага дня вучобы ва універсітэце ўвесь акунуўся ў навуку. Яго цікавілі не толькі руская мова, але і матэматыка, філасофія і іншыя дысцыпліны. За адзін год вучобы ён здае экзамены і за падрыхтоўчы факультэт і за першы курс фізфака. Джон вучыцца ўпарта і настойліва. І ўжо праз пяць год ён выдатна абараняе дыпломную работу, а пасля становіцца аспірантам.

НА ЗДЫМКУ: афрыканскі студэнт Джон Флетчар у час абароны дыпломнай работы.

Фота М. Нечыпарэнкі.

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

Мир неинтересен
без стихов и песен.
Кто б из нас заметил,
что в горячке буден
он богат и светел,
а не только труден?
Первыми поэты
доказали это.

Очень хочется, чтобы всем вам было пятерочно во всем, во всем. Если бы можно было всех расцеловать вас. Хоть мысленно целую.

СУСТРЭЧА З МУЗАЙ РАСІІ

РАДАСНЫЯ, шчырыя усмешкі, моцныя поціскі рук. Звонкія дружныя апладысменты. Сотні маладых гарачых позіркаў... Так віталі пісьменнікаў Расійскай Федэрацыі студэнты універсітэта.

Сярод гасцей, хто прывёз сястры-Беларусі нізкі паклон ад Расіі, паэты і празаікі Масквы, Ленінграда, Варонежа — С. Вікулаў, Д. Кавалёў, Д. Яромін, М. Гарбачоў, Ул. Гардзейчаў, Ул. Аляксееў. Разам з імі і нашы беларускія літаратары І. Шамякін, А. Лойка, І. Навуменка, Ан. Вярцінскі, М. Скрыпка, Ан. Грачанікаў. Майстрам мастацкага слова уручаюцца букеты жывых кветак.

Вечар аб'яўляецца адкрытым. Вядомы беларускі празаік Іван Шамякін прадстаўляе маскоўскага пісьменніка Д. Яроміна.

— Нам, пасланцам рускага народа, — гаворыць ён, — вельмі пашанцавала: мы атрымалі магчымасць выступаць на зямлі слаўнай і гераічнай Беларусі. Мы добра ведаем, што асаблівай зацікаўленасцю да нашай літаратуры вызначаецца моладзь. Вось чаму, выступаючы перад такой цудоўнай аўдыторыяй, наша радасць падвойваецца. І яшчэ больш прыемна адчуваць, што такія вечары цясней збліжаюць нас.

Наша дружба, дружба нашых літаратур народжана рэвалюцыяй, ля калыскі якой стаяў вялікі Ленін. З яго імем звязаны дасягненні ва ўсіх галінах як матэрыяльнага, так і духоўнага жыцця. Геній Леніна натхняе работнікаў літаратуры на няспынныя творчыя пошукі. Напярэдадні юбілею палымянага рэвалюцыянера і вялікага мысліцеля нашай эпохі савецкія пісьменнікі ўсведамляюць, у якім даўгу знаходзяцца яны перад светлай памяццю гэтага чалавека. Пісаць творы, якія праўдзіва раскрываюць веліч і прастату Уладзіміра Ільіча, — што можа быць больш ганаровым і адказным для мастака слова!

Дзмітрый Яромін дзеліцца са студэнтамі сваімі ўспамінамі: яму пашчаслівілася бачыць і чуць Ільіча. Глыбокі след пакінулі ў сэрцы гэтыя сустрэчы. У творчых планах пісьменніка — раскрыць хоць часцінку ленінскай велічы.

Ад зямлі Кальцова пачуццё любві беларускім студэнтам перадае варонежскі паэт Уладзімір Гардзейчаў.

— Мы прыехалі сюды, каб адчуць біццё сэрцаў братняга народа,—гаворыць ён,—каб абмыць свой паэтычны слых гучаннем блізкай мовы.

З вялікім хваляваннем слухаюць прысутныя яго вершы «О родной речи», «Ландыши», «Кукушкины слёзы».

Прачытаць пераклады рускіх твораў на беларускую мову У. Гардзейчаў запрашае Язэпа Семяжона. І вось ужо прыціхшая зала слухае цудоўныя творы Р. Казаковай, Ю. Друнінай, А. Кешокава ў не менш дасканалай інтэрпрэтацыі беларускага паэта і перакладчыка.

Да мікрафона падыходзіць намеснік сакратара Саюза пісьменнікаў СССР па нацыянальнай літаратуры Міхаіл Гарбачоў. Ён расказвае студэнтам аб узаемасувязях братніх літаратур, аб цяжкасцях, якія ўзнікаюць на шляху перакладчыка. Пісьменнік паведамляе, што ў Маскве, як добры падарунак ленінскаму юбілею, выйдзе цэлы шэраг твораў беларускіх паэтаў і празаікаў у перакладзе на рускую мову.

У зале ўсталёўваецца цішыня, калі галоўны рэдактар часопіса «Наш современник» Сяргей Вікулаў успамінае пра трагедыю, якая разыгралася ў вёсцы Хатынь.

— Ніколі не згладзіцца ў памяці народнай гора беларусаў, якія перанеслі крывавыя зверствы фашысцкіх захопнікаў. Кожны чацвёрты жыхар Беларусі загінуў у гады Вялікай Айчыннай вайны. Мы схіляем галовы перад мужнасцю беларускага народа, волю і дух якога не зламалі ніякія выпрабаванні. У гэтай барацьбе не на жыццё, а на смерць перамагла непарушная дружба народаў Краіны Саветаў.

Цёпла былі сустрэты прысутнымі выступленні Дзмітрыя Кавалёва, Уладзіміра Аляксеева і нашых больш частых гасцей-паэтаў Беларусі Анатоля Вярцінскага, Міхася Скрыпкі, Анатоля Грачанікава.

Увесь гэты час ад студэнтаў паступалі запіскі. І Дзмітрый Яромін разам з Іванам Шамякіным адказваюць на самыя разнастайныя пытанні. Разам з гэтым яны гавораць аб той палітычнай прынцыповасці, аб сур'ёзнай адказнасці, з якімі павінен падыходзіць сапраўдны пісьменнік да вырашэння жыццёва неабходных праблем. Як прыклад Дзмітрый Кавалёў прыводзіць смеласць Маякоўскага, паэта, які «ўсю сваю звонкую сілу паэта» аддаваў партыі і народу, які ніколі не абмінаў вострых пытанняў, а імкнуўся сам іх вырашыць.

У невялікім перапынку перад канцэртам рускіх і беларускіх пісьменнікаў шчыльным колам абступілі няўрымслівыя студэнты: кожнаму хацелася за гэты кароткі час атрымаць аўтограф, пачуць хоць адно слова пісьменнікаў непасрэдна ў шчырай сяброўскай гутарцы...

Як прыемна, што, пачынаючы літаратурныя выступленні ў Беларусі, рускія пісьменнікі ў першы ж вечар завіталі да нашых студэнтаў, а БДУ стаў для іх першым гасцінным домам. Сёння сустрэчы з паэтамі і празаікамі Расійскай Федэрацыі заканчваюцца, і мы ўпэўнены, што на рускую зямлю яны прывязуць цяпло нашых гарачых маладых сэрцаў.

А. СВОРАБ.

Маім чытачам — студэнтам, выкладчыкам БДУ.
Дзякую вам, сябры, за ўвагу да маёй творчасці і да творчасці маіх сяброў — беларускіх пісьменнікаў.

РАСІІ

Нялёгкую ты выбрала мне долю—
дала паперу мне, пяро дала...
О, Русь мая, калоссе на падоле,
сінь у вачах і сонца ля чала!
Ты, вечная, юнееш век ад веку!
Табе вялікай праўдай люба жыць.
І пазалоту дзеяў чалавека
ілжой і пудрай фраз не замяніць.
І ты, вялікадушная на дзіва,
дай кару — забыццё, калі ілгу...
І без мяне ты можаш быць шчаслівай—
я без цябе, Расія,—не магу!

Пераклад Еўдакіі ЛОСЬ.

БЕЛАРУСКАЯ ПЕСНЯ Ў КІЕВЕ

На днях з гастрольнай паездкі ў Кіеў вярнуліся ўдзельнікі мастацкай самадзейнасці. Цёпла прынялі украінскія сябры пасланцоў Беларусі. Канцэрт ва універсітэце імя Т. Р. Шаўчэнкі пачаўся выступленнем харавой капэлы...

Ледзь чутныя акорды павольна набралі сілу. І вось на некалькі хвілін усе забыліся аб тым, што выступае капэла. Цяпер, як наяву, перад кожным стаяў вобраз вялікага песняра украінскага народа Т. Р. Шаўчэнкі. Раптам напружанае крэшчэнда абарвалася, невялікая пауза — і павольнае, лёгкае піяна заключыла твор. «Не забудзьце памянуці добрым, ціхім словам»—нейкае імгненне усё яшчэ гучала ў вушах. Некалькі секунд цішыні — і бурныя апладысменты запоўнілі залу.

«Цяпер усё будзе добра»,—падбадзёрыў усмешкай сваіх харавікоў дырыжор... І сапраўды, на працягу ўсяго канцэрта ў зале гучалі бурныя апладысменты.

Многа цікавых музычных твораў выканалі самадзейныя майстры нашага універсітэта. Па водгуках кіеўскіх студэнтаў, гэта былі хвіліны, калі яны змаглі пабываць на беларускай зямлі і пачуць беларускія народныя песні.

Пасля канцэрта мы доўга не разыходзіліся. З кіеўскімі сябрамі мы гаварылі аб жыцці і дружбе нашых братніх народаў, аб іх мастацтве.

Многа цёплых слоў выказалі кіяўляне ў адрас нашых мастацкіх кіраўнікоў М. А. Лісіцына, дырыжора народнага аркестра народных інструментаў, У. І. Раговіча, кіраўніка народнай харавой капэлы. Усіх вельмі здзівіла тая акалічнасць, што ўжо ў пачатку навучальнага года калектыў дэманструе добрую зладжанасць і ўпэўненасць.

На канцэрце ва універсітэце прысутнічалі маладыя салісткі украінскага народнага хору імя Вяроўкі Ніна Мацвіенка і Валянціна Кавальска. Асабліва падабалася ім тое, што ў рэпертуары многа беларускіх нацыянальных твораў. Па душы прыйшліся ім і салісты аркестра народных інструментаў Ларыса Чапурка і Яўген Сафонаў. Яўген да кіяўлян прывёз свой асабісты падарунак — украінскую песню «Карие очи, черные брови». Як бы ў адказ на гэта, Ніна і Валя падаравалі нам некалькі беларускіх песень у сваім выкананні. Мы запісалі іх на плёнку.

Вечар падыходзіў к канцу, калі нехта з нашых студэнтаў прапанаваў усім удзельнікам канцэрта пайсці да помніка кабзару і развітацца з ім. Зноў, цяпер ужо пад адкрытым небам ля магутнага манумента вялікаму Т. Р. Шаўчэнку, прагучалі акорды «Запавіту» і старыннага студэнцкага гімна «Гаудэамус».

Можна сказаць, што выступленні калектыву мастацкай самадзейнасці у Кіеве выліліся ў своеасаблівы фестываль беларускай народнай песні. За час знаходжання на украінскай зямлі мы далі пяць канцэртаў. Былі гасцямі ў курсантаў КВІРТУ, у працаўнікоў сяла. Акрамя выступленняў, мы пазнаёміліся з горадам, з яго гістарычнымі помнікамі.

Я. СКВАРЧЭЎСКІ,
В. ЛІТВІНКА.

Рэдактар А. НІКОЛЕНКА.

АТ 18978 Адрас рэдакцыі: г. Мінск, Універсітэцкі гарадок, галоўны корпус, п. 106. Т-22-07-19. Друкарня выдавецтва ЦК КП Беларусі. Тыраж 2000 экз. Зак. 1611.